

## Hồi 21

### Bắc Dao – Đông Dịch

**C**àn Long hoàng đế, Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân thấy những chiêu thức võ công và binh khí mà Giang Thủy Hàn sử dụng, đã xác định hẳn là truyền nhân của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Nhưng họ vẫn không thể hiểu được Giang Thủy Hàn làm thế nào để có được phong thư do chính tay Lục Lặc Trác Mộc thảo ra để đến Cung Thân Vương phủ cầu thân lại phải bức bách đòi tận mắt chứng kiến hôn lễ của Mai Đông Ni và Đặng Tiểu Nhân.

Ngay trong đêm hôn lễ của hai người, Giang Thủy Hàn lại dám mạo danh Đặng Tiểu Nhân xông vào trong đại nội giá họa cho chàng, mục đích của hẳn là gì và tại sao hẳn lại làm như vậy?

Lại thêm lão nhân cổ quái nọ cam tâm lấy thân thủ kiếm giải thoát cho Giang Thủy Hàn, lão là ai? Tên họ là gì? Tại sao lại đi cứu Giang Thủy Hàn? Lão có quan hệ gì với Nam Bút Tả Tiêu Thiên và Giang Thủy Hàn?

Võ công của lão nhân cổ quái nọ xem ra đã đạt tới hóa cảnh, trong thoáng chốc bị Mặc Kiếm của Đặng Tiểu Nhân xuyên tâm đã nhìn thấy được khuyết điểm và sơ hở của Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp cùng cách phá giải và tu chỉnh nó. Xem chừng lão nhân cổ quái này là thù chứ không phải bằng hữu, điều lạ là lão không hề oán hận kẻ đã sát hại mình, mà trái lại còn chỉ điểm cho chàng khiến cho Thu Phong Tảo Diệp Kiếm Pháp vô địch thiên hạ từ nay về sau không còn sơ hở để trở thành kiếm pháp vô địch thiên hạ đích thực càng khó hiểu hơn bội phần.

Những nghi vấn này không ngừng làm cho bộ óc trí tuệ hơn người thông minh tuyệt đỉnh khổ tâm nghĩ ngợi. Nhưng càng nghĩ lại càng bấn loạn khôn cùng.

Một khắc im lặng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu sau...

Càn Long hoàng đế đột nhiên lấy tay vỗ lên án thư rồi cất tiếng cười sảng khoái:

- Cái gã Giang Thủy Hàn mạo danh người xông vào đại nội hành thích ta, nhìn bề ngoài, dường như muốn giả họa cho hoàng huynh và hiền chí, kỳ thực mục đích chúng không dừng ở đây...

Đôi mắt Cung Thân Vương hé lộ kỳ quang, vội buột miệng nói:

- Chẳng lẽ bọn họ muốn thừa dịp này để dẫn dụ Chu đại hiệp xuất đầu lộ diện...

Càn Long gật đầu đáp:

- Hoàng huynh nói rất đúng, nếu quả ta đoán không sai thì chuyện đêm nay nhất định có liên quan đến chuyến Nam tuần của ta.

Cung Thân Vương nghe vậy toàn thân chợt chấn động run lên, đôi mày nhíu lại sắc diện cực kỳ trầm trọng giọng có vẻ không yên:

- Nói như vậy Giang Thủy Hàn thật đáng sợ vô cùng, hẳn chẳng những có tâm tư cẩn mật, bố trí quá là hoàn hảo, chuyện bên mình thánh thượng hẳn có thể nắm rõ như vậy huống chi là nhất cử nhất động của Đặng Tiểu Nhân, đối với kẻ này chẳng những không thể khinh thường mà phải đề phòng nghiêm ngặt mới được.

Nãy giờ Đặng Tiểu Nhân chưa nói tiếng nào đến bấy giờ mới mở miệng bảo:

- Giang Thủy Hàn bất quá chỉ là một tên tiểu tốt nghe theo người khác sai khiến mà thôi, kẻ thật sự đáng sợ là người đứng sau thao túng điều khiển hẳn.

Càn Long hoàng đế gật đầu lia lịa mỉm cười khen ngợi:

- Không sai, lời hiền chí nói thật trúng ý ta.

Cung Thân Vương thoáng vẻ kinh ngạc ngó Đặng Tiểu Nhân:

- Người nói là Nam Bút Tả Tiều Thiên sao?

Đặng Tiểu Nhân thản nhiên mỉm cười nói tiếp:

- Có thể đúng cũng có thể sai nhưng mà tiểu tể sẽ lời hẳn ra ánh sáng cho coi.

Trong lòng Cung Thân Vương tuy cực kỳ cao hứng nhưng sợ rằng chàng nói hơi quá lời, vạn nhất có điều lầm lỗi sẽ bị Hoàng đế trách tội, chẳng hay ho gì do vậy ông cố ý trầm mặt lạnh lùng bảo chàng:

- Tiểu Nhân, người có bao nhiêu tài cán mà dám cả gan thốt nên những lời ngông cuồng như vậy?

Đặng Tiểu Nhân thông minh tuyệt đỉnh vừa nghe chột hiểu thâm ý của Cung Thân Vương nên cúi đầu lặng im.

Hoàng đế càng thêm yêu mến Đặng Tiểu Nhân vội nói đỡ cho chàng:

- Giang Nam đất rộng người đông, hiền chí có muốn theo thúc thúc du hành một chuyến đến Tô Hàng nhị châu hay không?

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một lát rồi nghiêm giọng trả lời:

- Tiểu diệt quyết định phải làm rõ việc của Giang Thủy Hàn trước đã, tìm ra manh mối rồi sau đó mới đi xuống Giang Nam, tuy vậy nhưng tiểu diệt luôn luôn ám trợ bên cạnh thúc phụ, hành sự như vậy tiện lợi hơn không biết ý của thúc phụ ra sao?

Hoàng đế biết trong lòng chàng còn chút nghi kỵ nên cũng không muốn ép chàng liên cười nói:

- Được, được, chúng ta cứ tạm ước định như vậy.

Vừa nói xong Càn Long hoàng đế đột nhiên nháy mắt một cái, tựa như bất ngờ nhớ ra một việc gì vội đưa mắt nhìn trân trân vào Đặng Tiểu Nhân hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi:

- Tiểu Nhân nghe nói lúc ngươi ở Tế Nam phủ đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa khiến cho mọi người thích thú?

Đặng Tiểu Nhân chột đồ mặt lên không biết trả lời thế nào cho phải.

Càn Long hoàng đế thúc chàng:

- Nói mau cho ta nghe để thúc thúc mừng cho ngươi chứ.

Đặng Tiểu Nhân không ngờ rằng Càn Long hoàng đế cũng biết chuyện này, nghĩ ngợi một lát bèn mang chuyện mình lạc đường đến Tế Nam phủ, bị bắt vào hình đường khảo đã như thế nào, rồi Sơn Đông tuần vũ Tiền Quyết phát hiện ra Vạn Tuế Bài thế nào cho đến bản thân trừng trị Tiểu Bá Vương ra sao, từ đầu đến cuối kể lại cho hoàng đế nghe không thiếu một chữ.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương cười ngắt ngưỡng, rồi gập cả thân hình lại mà cười. Đặng Tiểu Nhân không nhịn được bật cười theo.

Càn Long hoàng đế cực kỳ thích thú đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhân và thích thú trước vẻ tài hoa, lanh tú của con người thiếu niên kỳ tài này lòng chột nảy ra một ý nhưng không cất ngang mà chỉ mỉm cười đoạn hỏi chàng:

- Tiểu Nhân thúc thúc thử ngươi một chút nhé. Đạo làm quan, điều gì là tối quan trọng?

Đặng Tiểu Nhân không buồn nghĩ ngợi mở miệng đáp ngay:

- Võ quan không sợ chết, văn quan không ham tiền.

Thật là vượt ngoài dự liệu của hoàng đế, ông vội gật đầu cười nói:

- Đúng, đúng, rất đúng nếu như quan chức đều như vậy thì thiên hạ thái bình, muôn dân hưởng phúc. Tiểu Nhân trong lòng người nhân sự anh hùng tuyệt thế là vị tiền bối cổ nhân nào?

Đặng Tiểu Nhân đáp lớn:

- Võ là Nhạc Phi, văn là Bao Công.

Càn Long hoàng đế vui mừng ra mặt vội tiếp lời chàng:

- Nhạc Phi trung quân ái quốc là vị võ tướng mẫu mực, còn Bao Công là văn quan thanh liêm chính trực xét án như thần, hai vị tiền bối cổ nhân này khiến cho vạn thế khâm phục xứng đáng là anh hùng đích thực.

Cung Thân Vương thấy hoàng đế không ngừng khen ngợi ái tể Đặng Tiểu Nhân mặt tươi cười lòng vui mừng vô hạn.

Đặng Tiểu Nhân cũng cực kỳ khoái chí khuôn mặt rạng rỡ vô cùng đặc ý mỉm cười luôn miệng.

Càn Long hoàng đế thấy cơ hội đã đến liền nghiêm giọng bảo:

- Tiểu Nhân không biết người có muốn làm Bao Công hiện tại không?

Đặng Tiểu Nhân chợt ngây người lưỡi như cứng lại đưa mắt ngó Càn Long hoàng đế liền hồi không thốt nên lời.

Cung Thân Vương cũng cảm thấy sự tình quá là nghiêm trọng có vẻ bất an:

- Tiểu Nhân bất quá chỉ là một tiểu hài nhi, thánh thượng...

Càn Long hoàng đế ngậm cười không nói, lặng im nhìn Đặng Tiểu Nhân dường như đợi chàng trả lời.

Một khắc trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân mới đưa mắt nhìn Càn Long hoàng đế giọng vô cùng bất an:

- Tiểu diệt ngu muội không hiểu ý của thúc phụ...

Hoàng đế nhìn Đặng Tiểu Nhân không chớp mắt rồi nghiêm mặt bảo:

- Ta muốn người thay ta âm thầm đi khắp nơi dò xét dân tình tra xét bọn tham quan ô lại trừ hại cho lương dân. Hả? Lẽ nào người lại không thích?

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy thập phần kinh ngạc vội vã lắc đầu cự tuyệt:

- Thúc phụ hậu ái, tiểu điệt muôn phần cảm kích, không... Không phải là tiểu điệt không thích... Mà là tiểu điệt không có kinh nghiệm về cái này...

Cung Thân Vương nói theo:

- Dạ, bẩm thánh thượng, trong triều đình ta hiền năng tài thần khá nhiều, thế thiên tuần thú có thể trị được quan lại vô yên dân chúng...

Càn Long khoát tay ra hiệu cho Cung Thân Vương đừng nói nữa nhẹ thở dài rồi chậm chạp nói:

- Hoàng huynh có điều còn chưa biết có một số quan lại địa phương ngoan cố bướng bỉnh thành tật khó sửa, dối trên lừa dưới ức hiếp dân đen, che giấu tội lỗi, làm điều bạo ngược các đại thần được nhà vua phái tới cũng vô phương tìm ra chứng cứ phân rõ trắng đen thế là bọn chúng cứ nhờn nhờ coi thường vương pháp tung hoành ngang dọc không nể một ai.

Cung Thân Vương ngượng ngập cúi đầu hổ thẹn lặng thinh không nói.

Càn Long trầm giọng nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu Nhân, bởi vì người thông minh hơn người, trong mình lại có tuyệt thế võ công vượt trội thế nhân nhiều bậc cho nên ta mới bảo người âm thầm hành sự, chính bởi vì người không phải là đại thần của triều đình nên các quan lại địa phương không hề đề phòng, vậy là đã thành công được một nửa rồi, lại nữa người có thể tiếp xúc rộng rãi tra xét chứng cứ dễ dàng khiến cho bọn quan lại làm trái vương pháp không thể ẩn hình được nữa.

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trách nhiệm quả nặng nề liệu sức khó chu toàn đang lúc bối rối chợt nghe hoàng đế hỏi tiếp:

- Sau lưng hiền chí là gì?

Đặng Tiểu Nhân lấy tay sờ vào thanh Mặc Kiếm rồi lớn tiếng đáp:

- Kiếm.

Càn Long hoàng đế lại hỏi tiếp:

- Kiếm dùng làm gì?

Đặng Tiểu Nhân nghiêm mặt đáp:

- Trương nghĩa hành hiệp.

Càn Long hoàng đế trầm giọng hỏi:

- Người kiến giải chữ “hiệp” ra sao

Đặng Tiểu Nhân đáp:

- Kiến nghĩa dũng vi, giúp yếu chống mạnh.

Càn Long hoàng đế bật cười ha hả nói tiếp:

- Hiền tể kiến giải chữ “hiệp” như vậy không cảm thấy quá hạn hẹp hay sao?

Đặng Tiểu Nhân chợt ngẩn người ngơ ngác hỏi:

- Ý của thúc phụ là...

Càn Long hoàng đế cao giọng giải thích:

- Để mưu phúc cho muôn dân thiên hạ, tuy có phải tan xương nát thịt cũng không hề từ chối.

Đặng Tiểu Nhân liền cúi rạp mình xuống sát đất thành tâm bội phục cao kiến.

- Thúc phụ kiến giải cao minh không ai sánh kịp, tiểu đệ đây xin cung kính lĩnh giáo.

- Bọn giang dương đạo tặc, cướp của giết người ác bá hoành hành ngang dọc kỳ thực chúng gây hại cũng có hạn mà thôi, còn như một viên quan chức lớn tham lam vô độ, coi mạng người như cỏ rác làm hại lương dân nguy hại đến bậc nào, bây giờ người đã rõ sao thúc thúc muốn người trở thành Bao Công hiền tể không?

Cung Thân Vương thấy Đặng Tiểu Nhân vẫn không chịu nghe vội cất giọng ôn tồn nói với chàng:

- Vung kiếm hành hiệp trong giang hồ trừ kẻ bạo ngược, trị bọn tham quan ô lại để cứu lương dân ý nghĩa cũng như vậy. Tiểu Nhân, người còn phải suy nghĩ gì nữa chứ?

Đặng Tiểu Nhân còn ngẩn ngơ chưa kịp thốt lời nào đã nghe Càn Long hoàng đế trầm giọng nạt lớn:

- Lệnh tôn của người anh hùng xuất chúng, là một kỳ nam tử tại thế, đã vì muôn dân thiên hạ tự nguyện mai danh ẩn tích, quy ẩn nơi chốn tuyền lâm gác bỏ đại nghiệp Phán Thanh Phục Minh, Tiểu Nhân chẳng lẽ người không chịu hạ mình một chút để mưu phúc cho muôn dân thiên hạ ư?

Đặng Tiểu Nhân chợt rúng động tâm can trầm nghĩ:

- Bản thân mình hành hiệp giang hồ, thân đơn thể cô sức lực cũng có hạn, tại sao ta không tạm thời nghe lời lão lợi dụng quyền thế triều đình âm thầm làm một vài việc đại sự mưu phúc cho muôn dân trong thiên hạ...

Chàng đã mưu tính như vậy liền quỳ gối xuống cung kính đáp:

- Mong thúc phụ hãy bớt con thịnh nộ, tiểu đệ xin tuân mệnh người.

Càn Long hoàng đế vui vẻ đứng dậy đưa hai tay ra trước đỡ chàng đứng lên, đoạn với tay lấy thanh kim kiếm dài chừng hai thước trao vào tay Đặng Tiểu Nhân, trịnh trọng dặn dò:

- Thanh kim kiếm này cộng thêm chiếc Vạn Tuế Bài trong mình ngươi, tin rằng có thể khiến cho văn võ trong triều, đại quan trấn giữ biên cương sẽ cúi đầu nghe lệnh của ngươi, chỉ cần ngươi ngẩng đầu không hổ thẹn với trời, cúi mặt không xấu hổ với đất. Ngươi cứ tự tiện dùng nó, sự việc quý ở chỗ thần tốc, bất tất phải hỏi ý ta, mong ngươi nhớ lấy.

Đặng Tiểu Nhân thâm cảm ơn tri ngộ của Càn Long hoàng đế, hai mắt chàng đỏ hoe xúc động không nói nên lời.

Bất ngờ...

Tiếng chuông trống đồng loạt vang lên đã đến giờ hoàng đế lâm triều.

Càn Long hoàng đế vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhân, mỉm cười bảo chàng:

- Bất tất phải nói nhiều, cứ dụng tâm chu toàn công việc là được rồi, ta phải lâm triều đây, các ngươi về đi!

oOo

Thành Bắc Kinh phát sinh ra một sự việc kinh thiên động địa.

Ái nữ của Cung Thân Vương là Tiểu Quận chúa Mai Đông Ni đột nhiên thất tung.

Thời gian chính vào buổi tối mà Càn Long hoàng đế cùng với Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân đàm luận suốt đêm dưới ánh nến trong Bích Đồng thư viện.

Nói đúng ra Tiểu Quận chúa Mai Đông Ni hoàn toàn không thể coi là thất tung được bởi vì căn cứ vào dấu tích còn lại tại chỗ và những suy đoán thì có hai khả năng: Một là Tiểu Quận chúa Mai Đông Ni thấy có điều khả nghi bèn truy đuổi theo tung tích để làm rõ trắng đen, hai là bị địch nhân đột ngột hạ thủ bắt đi.

Cho dù Tiểu Quận chúa Mai Đông Ni thất tung trong tình huống nào chẳng nữa cũng là một điều quái dị, chẳng lẽ ma quỷ ẩn hiện đi bắt theo một người mang theo bên mình thì mới không gây tiếng động? Bởi vì Cung Thân Vương phủ kín cổng cao tường, những thân vệ trong phủ cũng thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ trong giới võ lâm.

Chuyện không thể ngờ tới nhưng vẫn cứ phát sinh.

Cung Thân Vương lại là hoàng huynh của đương kim hoàng đế Càn Long, quyền lực khuynh đảo trong triều, nếu kẻ nào bắt tiểu quận chúa mang đi tức là khiến chiến với Thanh triều hoàng đế.

Hơn nữa...

Kẻ nào đụng đến Mai Đông Ni cũng có nghĩa là chạm tới Đặng Tiểu Nhân mà một khi đã chạm tới Đặng Tiểu Nhân chính là ra mặt thách thức Bạch Y Mặc Kiểm Chu đại hiệp.

Trong giới giang hồ võ lâm ai lại dám to gan như vậy?

Thứ nữa...

Tiểu quận chúa Mai Đông Ni cũng là một tay cao thủ võ lâm võ công đã thập phần liễu đạt kẻ bình thường mấy ai dám đụng tới nàng.

Lấy lẽ thường tình mà xét chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được, sự tình do vậy càng có vẻ nguy dị kỳ hơn khiến cho người ta khó lường.

Cung Thân Vương không ngớt thở ngắn than dài, đứng ngồi không yên. Cung vương phu nhân Phúc Tấn càng tỏ vẻ sầu khổ hơn lệ rơi như mưa, không thiết chi ăn uống khắp trong Cung Thân Vương phủ như có một mây đen ập xuống bao phủ không khí cực kỳ nặng nề.

Người thông minh tuyệt đỉnh không hề biết buồn rầu như Đặng Tiểu Nhân cũng phải nhăn mặt nhíu mày. Lòng rối như tơ vò ngổn ngang trăm trăm mối bối rối cực độ.

oOo

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn buông xuống khắp nơi.

Đặng Tiểu Nhân cùng với Cung Thân Vương lách mình đi qua những ngõ hẻm tối om thâm bốn phía không một bóng người, mới tung mình hạ lạc xuống một mảnh đất rộng trong hoa viên phía sau một tòa nhà vô cùng hoa lệ đẹp đẽ.

Cung Thân Vương nhìn lướt quanh bốn phía chỉ thấy đình đài lầu gác hoa cỏ, hồ cá kiểng, tạo cực kỳ tinh xảo xem ra nếu không phải là tư dinh của bậc vương hầu quý tộc thì cũng là phủ đệ của dòng dõi phú thế phiệt.

Cung Thân Vương tự biết rằng chỉ đơn phương dựa vào lực lượng của vương phủ sẽ rất nan giải để tìm ra tin tức của Tiểu Quận chúa Mai Đông Ni cho nên mới phải nghe theo sự an bài của Đặng Tiểu Nhân đến Tổng đàn kinh sư của Cái Bang tương kiến Bách Vạn Hóa Tử Trình lão nhị, Bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên và một số vị bằng hữu trong chốn giang hồ.

Quang cảnh trước mắt khiến cho Cung Thân Vương cực kỳ ngạc nhiên đứng ngẩn người ra tại chỗ trong bụng trầm nghĩ:

- “Chỗ này cũng chẳng thua kém gì so với vương phủ của ta, không biết Đặng Tiểu Nhân vì sao lại dẫn ta đến nơi này, lẽ đâu đây chính là Tổng đàn kinh sư của Cái Bang sao? Không, tuyệt đối không thể như vậy.”

Đặng Tiểu Nhân thấy Cung Thân Vương đứng lặng đi nét mặt đầy kinh dị, chàng biết trong lòng nhạc phụ đang nghĩ gì nhưng cũng không giải thích, chàng chợt lấy tay vỗ nhẹ một tiếng. Bên trong vườn đã có người ứng tiếng hỏi:

- Tôn giá phải chăng là Đặng công tử?

Đặng Tiểu Nhân vội vàng cúi mình thấp giọng đáp:

- Vãn bối chính là Đặng Tiểu Nhân.

Nói vừa dứt lời phút chốc đã thấy hai bóng người lướt tới nhanh như điện xẹt, trước mắt Đặng Tiểu Nhân và Cung Thân Vương bỗng hoa lên, cách đó không xa đã hiện lên bóng hai hóa tử.

Cung Thân Vương trong lòng chợt rung động thâm phục:

- Khinh công thật tuyệt hảo.

Định thần nhìn kỹ người đứng bên phải là một lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn, y phục trên mình có không dưới trăm miếng vá, niên kỷ độ chừng bát tuần, nhưng tinh thần vẫn còn cực kỳ minh mẫn.

Người đứng bên trái là một lão nhân sắc diện hồng hào hai mắt sáng quắc như hai luồng điện, nội ngoại kiêm tu, võ công xem ra cũng đã đạt tới mức hỏa cảnh.

Người này niên kỷ độ chừng lục tuần tuy cũng mặc bộ y phục kết từ trăm mảnh khác nhau nhưng nó không giống với những bộ y phục khác.

Hóa ra bộ y phục của người này kết từ những mảnh gấm ngũ sắc đủ các loại, tay cầm gậy trúc, tóc bay phất phơ trong gió, phong thái tiêu dật nhưng vẫn tỏa ra vẻ uy lực phi thường.

Lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mày dơ bẩn hai tay ôm quyền cất giọng trước tiên:

- Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị hội kiến vương gia.

Lão hóa tử bên trái sắc mặt hồng hào mặc áo ngũ sắc tay cầm gậy cũng vòng tay ôm quyền nói:

- Bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên đến nghênh tiếp vương gia.

Cung Thân Vương kinh ngạc hoàn toàn không ngờ rằng hai người đứng trước mặt mình, một người là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị danh tiếng chế áp võ lâm, uy trấn giang hồ suốt mấy chục năm còn người kia là Thạch Lệnh Nguyên bang chủ Cái Bang, một đại bang lớn nhất trong thiên hạ.

Cung Thân Vương vội tiến lên trước chấp tay bảo:

- Nhị vị hiệp giá đến đây nghênh tiếp, thật hổ thẹn vì chưa kịp thông báo trước mà đã tự tiện đột nhập vào, xin lão nhân gia và Bang chủ thứ lỗi.

Người trong Cái Bang tánh khí cao ngạo không hề giao du với người nơi quan phủ nhưng từ khi Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Tiểu Yêu Phạn Nhi Thạch Lệnh Nguyên kết thân với Phụng quận chúa và Thiết Bối Lạc hai bên hợp ý trở thành tri kỷ cũng chia sẻ trong cơn hoạn nạn.

Hơn nữa...

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên đối với Cung Thân Vương cực kỳ đa lễ như vậy, đương nhiên cũng vì mối quan hệ với Đặng Tiểu Nhân.

Bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên thấy Cung Thân Vương lễ nghi chu đáo, ngôn từ khách khí, không hề tỏ vẻ hách dịch của bọn quan nhân phủ nên trong lòng cũng cảm thấy thích thú, vội vàng cười bảo:

- Vương gia hạ giá đến đây khiến cho tệt bang chúng tôi vô cùng vinh hạnh, Thạch Lệnh Nguyên này xin đi trước dẫn đường cho vương gia và Đặng công tử.

Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân luôn miệng cảm tạ đoạn theo gót Thạch Lệnh Nguyên đi trước dẫn đường, bên cạnh là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị.

Cung Thân Vương vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh càng cảm thấy bồn chồn trong bụng trầm nghĩ:

- Không ngờ rằng Tổng đàn kinh sư của Cái Bang lại khí thế như vậy, nếu như không được chính mắt trông thấy thực khiến người ta khó tin.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị là người lăn lộn trong chốn giang hồ lâu năm, kinh nghiệm nhìn người cực kỳ nhạy bén, chỉ cần liếc qua cũng biết được tâm tư của Cung Thân Vương đang nghĩ gì vội mỉm cười nói:

- Vương gia không phải là ngoại nhân nên chẳng giấu gì người, chủ nhân của tòa nhà này chính là Thích Đồng, một đệ tử của Cái Bang chúng tôi.

Cung Thân Vương suýt chút nữa đã nhảy dựng lên cơ hồ không dám tin vào tai mình nên vội hỏi gấp:

- Người nói rằng Thích Đồng một trong Ngũ đại phú thương nơi kinh sư cũng là người trong Cái Bang sao?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị gật đầu đáp:

- Chính phải.

Cung Thân Vương vừa đi vừa nghĩ trầm:

- "Thật là chuyện lạ trong thiên hạ không lúc nào không có."

Bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên dẫn hai người đi qua một khóm hoa rồi dừng lại trước một tòa giả sơn, đưa tay ấn vào nút ngấm trên vách đá, tòa giả sơn đột nhiên nhích động lộ ra một cánh cửa ngấm bên trong để cho mọi người bước vào, xong lại đóng trở lại như cũ.

Phía trong tòa giả sơn này là một tòa thạch động thiên nhiên, ánh sáng đèn rực rỡ như ban ngày, những gian phòng nhỏ cùng với những khách sảnh nối liền nhau cực kỳ lộng lẫy tráng lệ thực không khác chi tư gia của bậc vương hầu.

Đặng Tiểu Nhân do đã đến đây nhiều lần nên chẳng có gì làm lạ còn Cung Thân Vương vô cùng kinh ngạc, vẻ thán phục hiện ra trên mặt.

Phía trong gian đại sảnh đã đông nghịt những người đang ngồi đợi ở đó.

Trong đám đông này trừ những nhân vật trọng yếu của Cái Bang còn có Thiên Kiều Bát Quái, Thần Dao Trình Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Kinh sư đệ nhất danh phổ Thăng Quan Bảo.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên ngồi vào chỗ, tiệc rượu bày ra sẵn sàng. Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhân sau khi ngồi yên chỗ đã nâng chén mời mọi người cùng nhập tiệc.

Rượu được ba tuần, mọi người nâng chén rồi cùng thương lượng việc cứu tiểu quận chúa Mai Đông Ni.

Bởi vì Lãnh Nguyệt My chưa đến khiến cho Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trong lòng lo lắng không yên, ăn không thấy ngon.

oOo

Vầng trăng treo lơ lửng trên cao.

Làn gió khuya mát lạnh thổi tới.

Đêm khuya vắng lặng chỉ có tiếng gió thổi vi vu xen lẫn với tiếng ếch nhái vang vọng xung quanh, ngoài ra không còn một thanh âm nào khác.

Bất ngờ.

Một bóng người mờ nhạt chuyển động như sao xẹt, từ dưới chân Diệu Phong Sơn bay thẳng lên trên đỉnh núi.

Đừng nói là không ai nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy đi chăng nữa cũng tưởng là bóng chim ăn đêm trong chớp mắt đã biến mất tăm mất tích, trong đêm khuya yên tĩnh bốn bề vắng lặng, đằng sau một cây cổ thụ phía sau núi bỗng vọng tới một thanh âm cực kỳ hiền từ dịu dàng nghe thật dễ chịu:

- My nhi...

Bóng người nhạt nhòa bày vút trên không, tiếng chân chuyển động liên tục vang lên, thân hình lơ lửng đảo lộn trong không trung tiếp đó chân phải điểm nhẹ lên mặt chân trái thân hình hơi hạ xuống, rồi mượn đà lại bay bổng lên, xoay người nhanh hơn điện xẹt, tựa như cánh chim bay lướt trên không trung lao thẳng về hướng cây cổ thụ.

Khi đã lướt trên không đã hết, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống phía trước cây cổ thụ phía sau núi nọ.

Khoảng cách giữa hai nơi ít nhất cũng khoảng năm sáu chục trượng... thuật khinh công của người này thật là kinh người, ít có trong chốn võ lâm.

Chả trách nào mà người ẩn mình sau gốc cây vui mừng ra mặt lia lịa gật đầu không ngớt khen ngợi.

Dạ hành nhân nọ hai chân vừa chạm đất đã vội cúi mình thi lễ:

- Đệ tử Lãnh Nguyệt My xin bái kiến sư phụ.

Lúc này phía sau thân cây cổ thụ vang lên tiếng cười trong vắt như tiếng chuông ngân.

Tiếp đó...

Bóng người thoáng lướt qua một thiếu phụ áo trắng tả thủ cầm một chiếc đoản địch bằng bích ngọc, hữu thủ nhẹ nhàng nâng chiếc váy lụa trắng bước chân nhẹ nhàng, diễm sắc tuyệt đẹp từ sau thân cây bước ra.

Thiếu phụ áo trắng này phong tư tha thướt yếu điệu, trước đây có lẽ là một trang tuyệt sắc giai nhân lại thêm y phục trang nhã càng cho vẻ đẹp thêm thanh khiết thoát tục.

Ánh trắng bành bạc tỏa xuống càng tôn vẻ đẹp lên bội phần, dung mạo tuyệt thế mà không mất đi vẻ kiều sa quý phái khiến người ta không dám nhìn gần.

Không hiểu tại sao trên khuôn mặt tuyệt đẹp, khiến cho lòng người ngây ngất thỉnh thoảng lại thoáng lên nét u oán.

Lãnh Nguyệt My thấy ân sư, tính trẻ con của nàng chợt ập tới mắt đỏ hoe, thân hình bất giác ngào vào lòng sư phụ giọng cực kỳ nũng nịu:

- Sư phụ.

Thiếu phụ áo trắng này chính là Đông Địch Thu Hàn Vân, người đưa tay vuốt nhẹ lên tóc ái đồ, trong khóe mắt tuyệt đẹp, giọt lệ long lanh ẩn hiện sự đau tình thân tựa như mẫu tử.

Hồi lâu sau.

Đông Địch Thu Hàn Vân mới từ từ đẩy Lãnh Nguyệt My ra, mặt trừng trừng nhìn nàng đoan nhẹ thở dài lắc đầu cười nói:

- My nhi muội tử ngươi bao lớn rồi? Sao cứ quấy rầy ta như vậy?

Lãnh Nguyệt My thoáng đỏ bừng mặt mỉm cười hờn dỗi:

- Sư phụ xấu lắm, hễ cứ thấy mặt là giáo huấn đồ nhi à!

Đông Địch Thu Hàn Vân bị vẻ đáng yêu nghịch ngợm của ái đồ Lãnh Nguyệt My là cho bật cười, trong lòng vui vẻ lắc đầu bảo:

- Hừ, sư phụ cũng quá khiến cho các ngươi hư đi.

Lãnh Nguyệt My quay người lại nhìn ân sư rồi chợt cất tiếng cười hì hì.

Đông Dịch Thu Hàn Vân bỗng kinh ngạc vì tiếng cười của ái đồ giọng bất an hỏi:

- Người cười cái gì?

Lãnh Nguyệt My nghiêm giọng bảo:

- Đồ nhi cao hứng thay cho sư phụ, vì thấy người càng lúc càng trẻ ra, mỗi lúc mỗi xinh đẹp hơn không giống như sư phụ con mà giống như là...

Thu Hàn Vân tuy trong lòng cảm thấy sung sướng bội phần nhưng vẫn cố ý làm mặt nghiêm, trợn mắt liếc xéo Lãnh Nguyệt My một cái rồi trầm giọng lạnh lùng quát:

- Nói láo...

Lãnh Nguyệt My vội lè lưỡi rút cổ nhãn mặt làm xấu.

Đông Dịch Thu Hàn Vân muốn cười nhưng gắng kìm lại được, cất giọng mắng yêu:

- Quỷ nha đầu, sư phụ già rồi, còn đẹp cái nỗi gì...

Thình lình...

Phía sau tiêu sơn phong vọng lại tiếng cười cuồng ngạo xuyên thấu mây xanh, hồi lâu không dứt thanh âm chấn động bên tai nội lực phát ra kinh người.

Lãnh Nguyệt My chợt biến sắc mặt hừ lạnh một tiếng đôi lông mày đen nhánh dựng lên, hai chân điểm nhẹ xuống đất thủ thế như muốn xông tới nơi phát ra tiếng cười nọ.

Nàng nhanh nhưng Đông Dịch Thu Hàn Vân còn lẹ hơn, tay phải vung ra nhanh như chớp, hai tay vươn tới ngăn Lãnh Nguyệt My trở về nguyên vị.

Trên mặt Lãnh Nguyệt My thoáng hiện nghi ngờ, ngơ ngác đưa mắt nhìn ân sư.

Chính lúc đó...

Thanh âm ngạo mạn nọ lại từ phía sau tiêu sơn phong vang đến chợt có tiếng nói:

- Thu Hàn Vân càng lúc càng xinh đẹp, tục ngữ thiệt đúng vô cùng, cái này chính là "lão hồi xuân".

Tiếng nói chưa dứt bóng người đã lướt tới, một thân hình với bộ y phục màu xám, tay cầm một ống điếu dài, dáng vẻ tựa như một lão nhà quê, cất tiếng cười ha hả đứng trước mặt Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My.

Lãnh Nguyệt My thật không ngờ rằng người vừa đến lại là Bắc Đao Từ Bán Nông, nàng không giấu vẻ vui mừng lớn tiếng gọi:

- Từ bá bá, hóa ra là người.

Lãnh Nguyệt My nói đoạn, co giò định chạy về phía Từ Bán Nông.

Một bóng trắng nhanh nhẹn lướt qua lẹ như điện xẹt.

Đông Dịch Thu Hàn Vân đã chắn ngang trước mặt nàng trầm giọng hét lớn:

- My nhi lui mau.

Nói chưa dứt lời đã thấy cánh tay phải của bà lạnh lẹ vung ra, ngọc chưởng đuổi ra thu vô nhanh như chớp điện đánh tới, một trận cuồng phong khí thế như thiên hình vạn mã, kinh lực đánh ra khiến cho cát bay đá chạy, bụi đất bốc lên mù mịt, cuồn cuộn lao về phía Từ Bán Nông.

Đừng thấy dáng vẻ nhà quê của Từ Bán Nông, tướng mạo tuy tầm thường nhưng võ công đã thập phần liễu đắc, thân thủ lạnh lẹ khéo léo phi thường kỹ xảo độc bộ trong thiên hạ.

Chỉ thấy Từ Bán Nông không lùi mà tiến nhanh hơn sao xẹt, thân hình đã lạnh lẹ lướt tới mé ngoài của luồng chưởng phong, xoay mình như một con quay, chưởng phong phát ra chẳng những không cách nào đả thương được ông ta, giống hệt như một tiểu ngoan đồng đùa nghịch lúc chìm lúc nổi trong dòng chưởng phong, chân tay vung lên loạn xạ tự lấy đó làm trò vui.

Đông Dịch Thu Hàn Vân quả thật danh bất hư truyền, sắc mặt bà như có lớp sương lạnh giá bao phủ cây ngọc dịch trong tay chỉ tới, lạnh lùng cất tiếng cười đoạn trầm giọng quát:

- Muốn chết.

Ngọc dịch mau lẹ điểm tới, ánh sáng lấp lánh lóe lên xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Lãng lẹ như tên bắn, phân thành ba hướng điểm vào ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn, và Tương Đài của Bắc Đao Từ Bán Nông.

Một chiêu biến thành tam thức nhất loạt phóng ra, độc, chuẩn, thật là đáng sợ.

Bắc Đao Từ Bán Nông dường như biết sự lợi hại, muốn tránh không được, lại cũng không dám liều mạng nghênh chiến, bởi vì ngọn lửa tình đơn phương với Đông Dịch vẫn còn bùng cháy trong lòng ông suốt mấy chục năm, nên buộc lòng phải ngửa người hóp bụng đảo ngược ra phía sau lui tránh.

Đông Dịch Thu Hàn Vân mỉm cười cất giọng chế nhạo:

- Lão nhà quê kia cho dù người có biến thành con lươn cũng không tránh khỏi ta đâu.

Lời nói chưa dứt chỉ thấy Từ Bán Nông hai chân bám chặt xuống đất, thân hình đã dán sát xuống đất lẹ như sao xẹt bay ngược ra xa khoảng chục trượng.

Chiều này thực là vượt ra ngoài sơ liệu của người ta, người cao minh như Đông Dịch Thu Hàn Vân cũng không khỏi ngạc nhiên.

Bắc Đao Từ Bán Nông thấy mình thoát khỏi Thu Hàn Vân một cách dễ dàng như vậy trong lòng lão cực kỳ đắc ý cất lên tràng cười dài, thân hình như con lú ngư nhảy bật dậy.

Đột nhiên...

Tiếng cười của Từ Bán Nông bỗng tắt lịm, tựa như bị ai dùng lưỡi dao cứa đứt giữa chừng.

Thì ra Đông Dịch Thu Hàn Vân đã như bóng với hình đuổi tới sau lưng của Từ Bán Nông, lão ung dung cất lên hồi cười dài đột ngột cất đầu lên thì chiếc ngọc địch đã lẹ làng điểm tới đúng lúc không hề chậm trễ. Bắc Đao Từ Bán Nông thấy vậy cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh.

- Phịch.

Thân hình Từ Bán Nông vừa bật dậy đã té ngay dưới đất, khiến cho bụi đất bay tứ tung.

Cây ngọc địch của Thu Hàn Vân chỉ vào Từ Bán Nông đang nằm dưới đất bất động, đôi mày cong đen nhánh chột giã ra, mặt ngọc tươi tỉnh cười hắc hắc nói:

- Lão nhà quê kia ta xem người chạy đường nào cho thoát.

Bắc Đao Từ Bán Nông vẫn nằm dài trên mặt đất ngẩng mặt liếc về phía Thu Hàn Vân một ánh mắt tinh quái chột lóe lên tiếp đó cất tiếng cười lớn nói với bà:

- Chạy đi đâu hả? Nàng có dám đánh cuộc với ta không?

Nói xong, Bắc Đao Từ Bán Nông từ từ lồm cồm ngồi dậy.

Đông Dịch Thu Hàn Vân còn lạ gì những nguy kế của Bắc Đao quỷ dị khôn lường, há có thể để âm mưu lão có thể thành công, bà lẳng lặng không nói, cây ngọc địch xuất thủ nhanh hơn tia chớp điểm lẹ xuống chỗ Bắc Đao đang ngồi.

Đông Dịch Thu Hàn Vân cùng Bắc Đao Từ Bán Nông cứ vừa đánh vừa chằm chọc lẫn nhau. Lãnh Nguyệt My từ nhỏ đã quen mắt với cái trò này nên cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên chỉ đứng một bên nhìn rồi mỉm cười mà không hề ngăn trở hai người. Nàng biết rằng

càng có người khác xen vào Từ Bán Nông càng đùa dai hơn còn nếu không có ai can ngăn, lão chẳng có cơ gì để đùa nghịch được nữa.

Lãnh Nguyệt My biết rõ công lực của sư phụ mình đã đạt đến mức thông huyền, phút chốc cây ngọc địch trong tay Thu Hàn Vân còn cách đầu của Từ Bán Nông độ chừng hai tấc khỏi cần đánh xuống mà chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ làm đầu của lão biến thành trái dưa nát bét.

Lãnh Nguyệt My thấy sự thể qua nguy cấp vội vàng hét lớn:

- Sư...

Lãnh Nguyệt My chỉ la được tiếng "sư" tiếng "phụ" chưa kịp thốt ra miệng đã thấy thần sắc của Đông Dịch Thu Hàn Vân chợt biến đổi la lên một tiếng kinh ngạc:

- Ủa...

Lãnh Nguyệt My biết là có chuyện dị thường xảy ra liền cúi đầu xuống nhìn, dưới đất đã trống trơn không có vật gì, Bắc Dao Từ Bán Nông trong nháy mắt đã biến đi đâu mất.

Lẽ nào lão có thể biết được phép kỳ môn độn giáp, chẳng lẽ lão có thuật tàng hình, chẳng lẽ lão...

Không thể nào như vậy được.

Bất quá lão chỉ phản ứng được nhanh lẹ, công phu tiểu xảo chỉ cao hơn người một bậc mà thôi.

Hóa ra cái thế ngồi dây chằm chập của Từ Bán Nông là một kế dụ địch, chính vào lúc Đông Dịch Thu Hàn Vân trở tay xuất thủ, trong phút chốc vô cùng ngắn ngủi, thân hình lão đã thuận đà lăn nhanh về bên phải như một khúc gỗ để trốn thoát một cái đã ra xa mấy trượng.

Thế lăn này mới nhìn thì thật bất tiện vô cùng, nhưng trong lúc này thì cực kỳ hữu dụng, nếu không Bắc Dao khó có thể tránh thoát trận lôi đình của Thu Hàn Vân.

Đông Dịch Thu Hàn Vân đột ngột quay đầu lại liền thấy Từ Bán Nông đang dùng tay phủi đất cát dính khắp từ đầu đến chân lồm cồm bò dậy trông thật buồn cười.

Thu Hàn Vân nhìn không được cười, vội lấy tay bịt miệng. Nhưng tiếng cười hi hi cũng vẫn thoát ra ngoài.

Da mặt Bắc Đao còn dày hơn cả da trâu nên chẳng biết ngứa là gì, hai tay đang bận phủ bụi đất bám trên người, đôi mắt trợn tròn liếc xéo thiếu phụ xinh đẹp một cái rồi giọng lão bực bội cất lên pha lẫn sự châm chọc:

- Cười... cười cái gì, coi chừng cười quá nứt bụng ra bây giờ. Người tưởng rằng người ghê gớm lắm hả? Hừ lão đầu tử đây chỉ đùa với người cho vui thôi. Thật... thật là không biết xấu mặt...

Lãnh Nguyệt My cũng bật cười rũ rượi, mặt đỏ ửng tai.

Đông Dịch Thu Hàn Vân cũng cong lưng lại mà cười, rồi thở hổn hển bảo:

- Người nói cũng phải ta đâu dám khinh, lão ca đây thật là ghê gớm...

Bắc Đao Từ Bán Nông thừa biết đối phương sẽ nói những lời chẳng hay ho gì tiếp theo sau, trong lòng lo lắng vội cắt ngang lời Thu Hàn Vân:

- Phí lời, đương nhiên ta tài giỏi hơn người rồi.

Thu Hàn Vân chợt thôi cười, nét mặt giả bộ nghiêm trang cất giọng chọc lão:

- Các hạ vừa rồi mới xuất chiêu Lấn Trùng Lấn Quay có lẽ đã thụ giáo được nơi sư nương người chăng? Tuyết ghê hả.

Thu Hàn Vân cực kỳ lúng túng mặt chợt đỏ bừng lên, lời nói vừa thốt ra đã cảm thấy ngứa vì bà ta cũng là nữ nhân mà.

Lãnh Nguyệt My hết nhìn Từ Bán Nông lại quay qua ngó ân sư của mình muốn bật cười nhưng không dám trong lòng tự nhủ:

- Niên kỷ hai người cộng lại cũng xấp xỉ gần trăm rồi, mà nhất cử nhất động cứ hết như những đứa trẻ thật là càng già lại càng nhỏ.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn Bắc Đao đôi mắt nhấp nháy, đoạn mỉm cười cất tiếng:

- Từ bá bá, người cũng đến đây nữa à, mấy lần tiểu nữ đến thăm bá bá đều không ở nhà, hôm nay ngọn gió lành nào đã đưa bá bá tới đây.

Từ Bán Nông trợn tròn mắt, thần sắc bất an tiến lại gần Thu Hàn Vân đưa tay vỗ vào sau đầu mình giọng vẻ cấp bách:

- Chết thật, Nguyệt My không nói ta cũng quên mất, Hàn Vân, đại sự không may đã xảy ra...

Thu Hàn Vân liếc nhìn Từ Bán Nông giọng bà lạnh lùng:

- Cái thứ ăn no ngủ kỹ nhà người mà cũng có chuyện đại sự hay sao?

Từ Bán Nông đảo mắt, cơn giận bốc lên nhưng vội kìm lại được, nghiêm giọng nói nhỏ:

- Chương môn Thiếu Lâm là Huệ Quả đại sư đã thất tung.

Đông Dịch Thu Hàn Vân ngạc nhiên không dám tin vào tai mình vội hỏi:

- Có thể có chuyện này sao?

Từ Bán Nông lại mở miệng thanh âm khàn khàn của ông lại tiếp tục vang lên:

- Không những chỉ có ông ta mà ngay cả Huyền Chân Tử chương môn phái Nga My, Vũ Tu Quyền chương môn Côn Lôn, Thiên Nhất đạo trưởng chương môn phái Võ Đang, Sương Thái Hư chương môn phái Hoa Sơn, Nhiếp Tiểu Thanh chương môn phái Thanh Thành cũng...

Thu Hàn Vân nghe vậy chợt biến sắc mặt, lấy tay nắm lấy vai Từ Bán Nông lắc hỏi không kịp thở:

- Chẳng lẽ họ đều thất tung cả sao?

Từ Bán Nông nhíu mày buồn bã gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy, còn có Đường Nhân Phương chủ nhân của Tứ Xuyên đường môn đại đương gia, Nam Cung Lý Siêu Phàm, rồi ngay đến Miêu Cương Ông Thúc Hoa, Mục Lạc Trác Mộc cũng không biết đi đâu.

Thu Hàn Vân thấy sự tình đã nghiêm trọng cực độ liền im lặng suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói:

- Chuyện... Chuyện này đã xảy ra cách đây bao lâu.

Từ Bán Nông đáp:

- Gần nhất cũng khoảng một hai năm nay...

Thu Hàn Vân thiếu chút nữa là đã nhảy bổng lên nắm bắt hỏi:

- Gần nhất cũng một hai năm nay sao? Ta với người ẩn cư nơi đây nếu như không biết thì cũng còn có nguyên do, vậy thì đệ tử Cái Bang rải khắp thiên hạ tai mắt nhiều vô kể tin tức linh thông, sáng đưa tối đến mà trong chốn võ lâm giang hồ phát sinh chuyện lớn như vậy, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái Bang sao lại không biết...

Thu Hàn Vân nói đến đây chợt ngưng bật, đột nhiên liếc nhìn Từ Bán Nông rồi truy hỏi ông ta:

- Còn... Còn người sao lại biết chuyện này?

Từ Bán Nông thở dài một tiếng nói tiếp:

- Đại sư Huệ Quả chuông môn Thiếu Lâm là huynh đệ cô biểu với ta, hợp ý với nhau từ nhỏ thân nhau như thể tay chân, tuy người đã xuất gia nơi Thiếu Lâm tự nhưng không hề mất đi tình thân, mỗi năm ta đều đến Thiếu Thất phong ở lại chơi với người độ vài ngày, mấy tháng trước ta nhân dịp ghé qua Thiếu Lâm không ngờ rằng...

Lãnh Nguyệt My vội nói chen ngang:

- Người không gặp Huệ Quả đại sư chuông môn phái Thiếu Lâm phải không?

Từ Bán Nông khẽ gật đầu nói tiếp:

- Không sai, giám tự đại sư Huệ Nhân nói với ta, chuông môn sư huynh đã vân du bốn biển nhưng thần sắc không được tự nhiên, khiến ta sinh nghi vội gặng hỏi kỹ càng cuối cùng đại sư đã nói thật ra cho ta nghe sự việc này.

Đông Dịch Thu Hàn Vân vội hỏi:

- Trước khi đại sư Huệ Quả chuông môn Thiếu Lâm mất tích, có điềm gì xảy ra để báo trước không?

Từ Bán Nông chậm rãi tiếp tục cất tiếng:

- Sự tình là như vậy, buổi trưa một bữa nọ đại sư Huệ Quả chuông môn Thiếu Lâm gọi sư đệ là Huệ Nhân giám tự định vào trong phương trượng phò thác việc trong chùa lại cho sư đệ mình, nói rằng mình nhận được thiệp mời của Chu đại hiệp nên phải đi xa một chuyến. Bởi việc vô cùng cơ mật nên nhất thiết không được tiết lộ ra ngoài.

Từ Bán Nông lại lên tiếng thở dài nói tiếp:

- Chính lúc đại sư Huệ Quả vừa bước ra khỏi sơn môn thì gặp Thiên Nhất đạo trưởng không mời mà đến, hai người mật đàm một lúc rồi cùng xuống núi...

Lãnh Nguyệt My nghi ngờ cất tiếng hỏi:

- Thế rồi Huệ Quả đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng đi luôn không quay về sao.

Thần sắc Từ Bán Nông trầm mặc giọng ông buồn rầu đáp:

- Đúng thế!

Thu Hàn Vân hấp tấp hỏi tiếp:

- Người có đi đến Võ Đương sơn không?

Bắc Đao Từ Bán Nông nhè nhẹ thở dài đáp:

- Giám tự Huệ Nhân chẳng những đã đến Nga My, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn, Côn Lôn mà ngay cả vùng Miêu Cương xa xôi cũng đã đặt chân tới một bận...

Thu Hàn Vân liền truy hỏi tiếp:

- Sự thế ra sao?

Từ Bán Nông lẩm bẩm:

- Đại khái cũng giống như sự tình Thiếu Lâm...

Lãnh Nguyệt My vội tiếp lời:

- Họ đều nói theo lời mời của Chu đại hiệp rồi từ đó đi không trở về biệt vô âm tín chứ?

Từ Bán Nông lại khẽ gật đầu:

- Chính phải.

Thu Hàn Vân lẩm bẩm một mình:

- Điều kỳ quái là ngay cả Cái Bang cũng không hề biết?

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Thu Hàn Vân chớp mắt hỏi tiếp:

- Lẽ nào bọn họ đều không đề cập tới nơi hội kiến Chu đại hiệp? Lúc nào...

Lãnh Nguyệt My hấp tấp nói thêm:

- Còn... Còn người nào đã đến đưa cái tin thay cho Chu đại hiệp?

Bắc Đao Từ Bán Nông chậm chạp nói:

- Chương môn nhân của họ không nói đương nhiên cũng không ai dám hỏi.

- o O o -